

чината на душата ся призова за послѣденъ пътъ милосърдіето на Вышняго. Послѣ са исправи на крака и чакаше.

Но въ тѣзи минута тя метна очи на множеството, което са натискаше около възвишеніето и помежду сичкытъ тѣзи непознаты лица, сзърѣ единъ бѣлъ и милъ образъ, който стоеше у подножіето на нейния Голгова, какъто майката на Христа подъ кръста на спасителя на челоуѣкытъ. Кроткыйтъ този образъ бѣше на доблестната Жуана, която въ высшата тѣзи минута искаше еще да я укрѣпи съ присѣтствието сп, и имѣ мжжеството да присѣтствова на мѣкытъ ѿ. Павлина са неосѣтено усмихна и съ погледъ показа ѿ на небето. Тогасъ Жуана хвърли будото на лицето си и тутакси пакъ го махна, като за да ѿ каже еще веднѣжъ въ условенъ езикъ: «Раздѣлата ни нема да трае повече отъ единъ день.»

Калугерътъ който бѣ при осъдената подаде ѿ кръсть да го цалуни, и Павлина набожно си опрѣ устнытъ о него; калугерътъ я благослови, и народътъ при зрѣлището на таквази твърдостъ осѣти въсторгъ за виновния който умираше тѣй свято.

Мѣченъето щѣше да почене. На възвишеніето имаше голѣмъ кръсть, сѣкира, желѣзна сопа и пень. Палачътъ олуви и тури десната рѣка на Павлина на пня и искаше да я върже о него.

— Туй е излишно, рече Павлина, сѣчи.

Палачътъ издигна сѣкирата, и Павлина слѣдоваше съ очи сичкытъ му движенія. Но и отъ мыслъта по бърза сѣкирата са спустина... и бѣлата и ужлѣтна овъзи рѣка подскочи на пня, омокрена отъ кръвта която течѣше изъ пресѣчената артерія. Выкове отъ ужасъ са чуха изъ между народа. Само Павлина нищо не рече, но лице то ѿ станж по жыло и лекъ нервическый трепетъ я облада. Па-